

EÉN VROUW ALS WETHOUDER EN AMBTENAAR VAN DEN BURGERLIJKEN STAND.

Heino is — en deze toevoeging dient voor den lezer, wiens schooljaren reeds in grijs verleden liggen — een vriendelijk dorpje van rond drieduizend zielen, middenweg tussen Deventer en Zwolle gelegen, dat zich in karakter weinig onderscheidt van andere Overijsselse gemeenten van die grootte, waar de bevolking den akker bebouwt en het vee weidt.

Er zou geen aanleiding zijn om den naam in de krantenkolommen te brengen, ware het niet, dat Heino een unicum bezit: de eerste Katholieke vrouwelijke wethouder, die kort geleden beëdigd is als ambtenaar van den burgerlijke stand en in die qualiteit gisteren een huwelijk voltrokken heeft.

Deze, in de eeuw, waarin de emancipatie de vrouw in velerlei functie brengt, welke eerst alleen voor den man openstond, toch wel heel bijzondere gebeurtenis,, heeft ons er toe gebracht gisteren voor dag en dauw — men is matineus in Heino, ook wanneer men trouwt — naar het Noorden te trekken om als officieuze getuige deze merkwaardige huwelijksvoltrekking bij te wonen. In het kleine zon-overgoten kamertje van het heel bescheiden gemeentehuis hebben wij een vrouw haar seksegenoot de gedenkwaardige woorden horen toevoegen, dat zij haar man gehoorzaamheid verschuldigd is... Dat het tafereeltje ook op de gevoelige plaat vastgelegd en op onze fotopagina te vinden is, spreekt vanzelf.

De wethouder-ambtenaar van den burgerlijken stand, die dit huwelijk voltrok, is mevrouw Passtoors, die met haar zuster nu reeds een dikke dertig jaar in Heino in „het huis van den dokter" (wijlen den oom deze gezusters) woont. Reeds elf jaar maakt zij deel uit van de R- K- raadsfractie 'en sedert zeven jaar vervult zij het ambt van wethouder . Men kent hen in Heino gewis zal ook het kleinste kind den vreemdeling het zonnige huis kunnen wijzen, dat in de onmiddellijke nabijheid 'van het prachtige oude kerkje staat en waarin zich een groot stuk dorpsgeschiedenis ontwikkeld heeft. De vrouwelijke wethouder heeft haar taak waarlijk niet als een sinecure opgevat.

Wanneer mevrouw Passtoors het bruidspaar — waarvoor ook vrouwelijke getuigen optraden — volgens de regelen van de kunst tot man en vrouw heeft verklaard, het aardige vlotte speechje toe vergezeld heeft laten gaan van een bloemenhulde, de fotograaf de bijzondere gebeurtenis op de gevoelige plaat heeft vastgelegd, zodat men haar ook op onze fotopagina ziet weergegeven en de 'bruiloftstoet zich naar de kerk heeft begeven, krijgen wij: gelegenheid tot een gezellig onderhoud met de vrouwelijke wethouder-ambtenaar van den burgerlijken' stand — maar van haar uitgebreide werkzaamheden, haar vele functies laat zij ons niet veel horen.

Totdat haar zuster deze bescheidenheid terzijde schuift en ons verraaft, dat mevrouw Passtoors is: presidente van de R. K. raadsfractie, secretaresse penningmeesteresse van den Bond van R- K- raadsleden in Overijssel, penningmeesteresse van de R- K- kiesvereniging, presidente van de St Elisabeth Vereeniging Armenzorg, secretaresse van het ziekenhuisfonds, bestuurslid van het hoofdbestuur der Aartsdioc- Ver- tot Bescherming van jonge meisjes, secretaresse van de R. K- Meisjesbescherming, district Zwolle, correspondentie van de R- K- Meisjesbescherming Heino en Omstreken, leidster van de R K dames toneelclub, penningmeesteresse van de financiële commissie voor kerkcollecten ten bate der doorgangshuizen in het aartsbisdom, lid van de commissie voor kinderverpleging en bescherming te Utrecht „Een hele lijst", aldus lanceren wij onze onweersprekelijke waarheid.

„En dan nog niet te vergeten: Sinterklaas van Heino en omstreken", vult onze zegsvrouwe aan. „Het vorige jaar nog is mijn zuster op een schimmel het dorp door en de grote verenigingenzaal, waar de kinderen bijeen waren, binnengesproken. Ik er achter aan als Zwarte Piet".

Het gesprek zet zich voort over dorpsverhoudingen en gemeentebelangen en nu is de vrouwelijke wethouder weer een en al oor. „Politiek", verklaart zij, „is een onding ook in het bestuur van de kleinste gemeente loopt de zaak mis, als de politiek om den hoek komt gluren- Maar gelukkig zijn in onzen raad van zeven leden, waarvan er vier Katholiek zijn, de geschilpunten niet groot en wijkt de politiek voor het praktische leven- loop is over en weer de

verstandhouding in het dorp uitstekend, de deminé is zeker geen minder grote vriend van ons dan de pastoor. „Heeft uw actief deelnemen aan het gemeentebestuur geen opzien gewekt in het dorp?" informeerden wij. In den beginne bij sommigen wel- Ik zal nooit vergeten, hoe in mijn eerste raadszitting een lid doodnuchter opmerkte: „Ik doch altied da' een vrouw kousen stoppen most." Maar later heeft hij mij verklaard, dat hij mijn optreden toch wel „meraokel aordig" vond.

Mevrouw Passtoors zal echter weldra ambteloos burgeres zijn; met mei verlaten de zusters Heino, zich metterwoon in Zeist te vestigen. De dorpelingen trekken het zich aan als een persoonlijk verlies en dat is te begrijpen.

Met Paschen bracht de eierboer „twaalf varsche eier voor de juffer, maor dan mot oe beleuve da geblieft." Doch de vrouwelijke wethouder, die behalve een zeer vriendelijke, ook een verstandige resolute vrouw is, zegt: „nu of nooit, als ik er nu niet uitbreek, kom ik van mijn functies nooit meer los en" — dit met een fijn lachje naar onzen kant — „ik moet mij toch ook eens geven aan het klassieke werk van de vrouw in haar huis.